

Egresits Ferenc

KIHEZ TARTOZOM?

Kihez tartozom? (Jn 15,1-8) Bölcs dolog, ha minden nap mielőtt még neki állunk a hétköznapi tennivalóink feltevése a kérdést: «Kihez tartozom?» Szívünk bizonyos szemrehányással minden nap autonómiájához fellebbez. Ma a személyes szabadság autonómiája biztosított: «**Akarok, tehát vagyok!**» Az elvárás: «**Légy önmagad!**», vagy «**Tedd azt, ami a legjobb számodra!**», vagy *keresztény áthallással*: «**Kövesd lelkiismereted szavát!**». Figyelünk testünkre és többé már nem számolunk azzal, hogy nem vagyunk csupán ez a húsból és csontból álló test, hanem ugyanabban az időben közösségi létünk, szellemiségünk és testünk is van, mert össze vagyunk kötve, szükségszerűen kapcsolatban vagyunk másokkal. Kiterjesztett test vagyunk a számunkra fontos kapcsolatok hálójában, amelyek éppúgy meghatározzák egzisztenciánkat, mint a szentségi "Én". Hozzá tartozók vagyunk, kapcsolatban vagyunk, senki sem sziget.

Tehát: «Kihez tartozom?» Ha nem tesszük fel ezt a kérdést, a tudatlanság sötéttségében élünk, és nem számolunk vele, hogy mi már régen hozzá tartozunk vagy ehhez a világhoz, vagy Krisztushoz, aki feltámadt és él.

Már hozzá tartozunk a világ meghatározó rendszeréhez, a piaci magatartás parancsához: «Adok neked, de te mit adsz nekem viszonzásul?» Így szeretnénk eleget tenni énünk számtalan vágyának, megvédve életterületet, helyünket, dolgainkat. Képességeinkkel és tehetségünkkel elérve és engedve, hogy az öröm, a félelem és hatalom erői irányítsanak minket. A mindent meghatározó rendszer így köt hozzá minket - anélkül hogy tudnánk - a pénzhez, munkához, a másik emberhez, családhoz, és azokhoz a dolgokhoz, amelyeket nagy fáradozások árán szerzünk meg. Amelyeket egy jogcím alatt foglalhatunk össze: napjaink bálványai.

Már Krisztushoz is tartozunk! Hihetetlen, de igaz! Feltámadásának erejében már minden "krisztusivá" lett. Minden emberi egzisztencia, minden teremtmény, a világ és minden részt vesz az egy fő alatt végbemenő összegzésben, beteljesedésben. Őbenne, az élőben, a történelem és a világ urában.

A zsoltár prófétai meghirdetés formájában emlékeztet: «A föld határai megemlékeznek erről és az Úrhoz térnek, leborul előtte a nemzetek minden családja». Hihetetlen, de igaz: *Isten bennünk lakik, anélkül, hogy megengedtük volna Neki.* Az üdvösség már megvalósult és fel lett ajánlva számunkra Jézus halálával, temetésével és feltámadásával: «Isten elküldte,

nekünk adta Szentlelkét», ez az éltető erő már készenlétben van szívünk kapujában, hogy megerősítse szabadságunk szentségi autonómiáját. Tehát: «Kihez tartozom?»

Krisztushoz a szőlőtőhöz szeretnénk tartozni. A válasz a kérdésre «kihez tartozom» számunkra, keresztények számára egyértelmű kéne, hogy legyen, pedig nem az, mert valójában a Szentháromságos Egy Isten a legmélyebb szinten tiszteletben tartja szabadságunk autonómiáját. *A választás személyes, a választás egy felfedezés,* a Szentlélek ajándékának felfedezése, aki már Isten lakhelyéül választotta ki testünket, választott ki minket. Azonban szabad döntésünktől függ minden. Bezárhatjuk szívünket a Szentlélek éltető, szabadabbá tevő, átalakító jelenléte elől. És igen, dönthetünk úgy, hogy bár be vagyunk oltva a szőlőtőbe, aki a Feltámadott, de döntésünk következtében száraz ágak maradunk. Nem engedjük, hogy a Szentlélek éltető nedve, aki már bennünk lakik, keringjen rajtunk. Mi lesz a sorsunk? Lemetszik, összeszedik, tűzre vetik és elégetik. Nem csak büntető fenyegetés, hanem a szőlőműves Atya mély tisztelete is egyben, amellyel személyes szabadságunkat kezeli. Tőlünk függ, hogy szabadságunkat rá bizzuk-e a Szentlélek szabad kezdeményezésére, aki a világ számára az ingyenesség jó gyümölcseit termi, amelyek nem a piaci csere szabályai szerint működnek, hanem a felebaráti szeretet alapján: **«Ingyen kaptam az üdvösséget és bűnök bocsánatát? Nem csak visszaadom a kapott ajándékot Istennek, hanem továbbadom másoknak, így ajándékká válok mások számára».** Tehát: «Kihez tartozom?» Miként a zsoltáros mondja: «Általa élek», Krisztus által, Krisztussal, Krisztusban élek, hogy életem egyszerű és alázatos venyigeként a Szentlélek által dicsőítse meg az Atyát, az ingyenesség gyümölcseivel.

De mit jelent igazán Krisztushoz tartozni? Krisztushoz tartozni azt jelenti, hogy a Szentírás testét életemmel kibővítem úgy, hogy kapcsolatba kerülök Isten Igéjének világával és értelmezésével. **Hol találkozhatunk ma Krisztussal, a szőlőtővel?** Élő jelenlétében találkozunk Vele, beszél, megtisztít, szavai által éltet bennünket, az Atya akaratában. Az élő Krisztusban maradni és megőrizni Jézus szavait azt jelenti, hogy megőrizzük hangját, amelyik így szól hozzánk: *«Ha bennem maradtok és szavaim is bennetek maradnak, akkor bármit akartok, kérjétek, és megkapjátok.»* «Bármit kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsait és azt tesszük, ami neki megfelel». Hallgassuk tehát szavát szívünk csendjében. Gondoskodjunk arról, hogy szívünk ne az autonómia téves értelmezésének adottságában hozzon meg döntéseket, hanem a csendben és a feltámadott szavának imádságos meghallgatásában legyen képes Istenben bízni.

Krisztushoz tartozni azt is jelenti, hogy testemet kiterjesztem, mint az „Egyház testét”. Krisztus testével vagyok kapcsolatban, ami az én közösségem. Amikor tehát szentáldozáshoz járulunk, mindig megtapasztaljuk, hogy Krisztus testének részesei vagyunk. Jézus a szőlőtő és a keresztény közösség, amelynek élő tagja vagyok. ***Az ingyenesség gyümölcsei,*** amelyeket fel

kívánunk ajánlani a világnak, nemcsak a személyes kezdeményezések gyümölcsei, hanem *a szeretet egységének gyümölcsei is, testvéri kapcsolatunk gyümölcsei, hogy együtt legyünk és ne külön-külön.* Tehát: «Kihez tartozom?» Szeretnék «hinni a Fiúban, Jézus Krisztusban» hogy «szeretni tudjak, nem szavakkal és nem nyelvvel, hanem életem „egyházi” módjával, a szeretet egységében «egymást szeretve», tudatában annak *«hogy nélküle semmit se tehetünk».*

„A világnak Krisztus kell! A világnak Krisztus kell! A világnak kellesz te is, mivel te Krisztushoz tartozol. Emlékezz! Emlékezz! Te Krisztushoz tartozol!”